

# Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - nummer fire

Jeff Pippenger

2025-12-07

## Nummer fire

I Jesaja tjueåtte fremstilles de «spottende menn som hersker» i «Jerusalem» som «Efraims druknebolter» og som «hovmodets krone». «Krone» representerer lederskap, og «hovmod» representerer en satanisk karakter.

Drankerne settes i kontrast til resten («levningen») som blir Guds «herlighetens krone», for under det sene regn oppretter Herren sitt «herlighetens rike», slik dette er forbildet ved at Han opprettet «nådens rike» ved korset. Nådens rike ved korset er et forbilde på herlighetens rike ved søndagsloven. Det sene regn begynte den 11. september, da beseglingen av de hundre og førtifire tusen og dommen over de levende begynte.

«Jeg så at alle ting med intens forventning skuer frem mot den forestående krisen som ligger foran dem, og retter sine tanker mot den. Israels synder må gå til dom på forhånd. Hver synd må bekjennes i helligdommen; da vil verket gå fremover. Det må gjøres nå. Resten i trengselens tid vil rope: Min Gud, min Gud, hvorfor har Du forlatt meg?»

«Den sene regn kommer over dem som er rene — da vil alle motta det som før. »

«Når de fire englene slipper taket, vil Kristus opprette sitt rike. Ingen mottar sildigregnet uten de som gjør alt de kan. Kristus ville hjelpe oss. Alle kunne være seierherrer ved Guds nåde, gjennom Jesu blod. Hele himmelen er interessert i verket. Englene er interessert.» Spalding and Magan, 3.

De fire vindene i Åpenbaringen fremstilles også av Jesaja som en sterk vind som var blitt holdt tilbake på østvindens dag, slik Åpenbaringens fire stridens vinder holdes tilbake av de fire englene. De fire vindene blir av Søster White identifisert som «en vred hest som søker å bryte løs» og som bringer «død og ødeleggelse». De fire vindene slippes gradvis løs, med begynnelse ved 11. september, deretter sterkt forsterket ved søndagsloven, og så fullt og helt løst når menneskets prøvetid avsluttes.

## Løslatt og holdt tilbake

Den sjuende basunen, som også er det tredje ve, og som kunngjør fullendelsen av Guds mysterium, ble profetisk blåst ved 11. september da islam ble sluppet løs og deretter profetisk holdt tilbake av George W. Bush etter 11. september. Islams mor, Hagar, Ismaels mor, er et symbol på tilbakeholdelse og frigivelse. Hun ble sluppet fri av Sara til å avle med Abraham på Saras initiativ, men på grunn av sjalusi ble hun deretter holdt tilbake av Sara, noe som fikk Hagar til å flykte, inntil engelen stanset Hagar fra å flykte og sa at hun skulle vende tilbake. Etter Isaks fødsel fortsatte striden mellom Hagar og Sara inntil Abraham drev trelkvinnen bort og dermed la enda en

tilbakeholdelse på henne.

Islams fire engler ble løslatt ved begynnelsen av den tre hundre og nitti én år og femten dager lange profetien i Åpenbaringen kapittel ni vers femten, og de ble deretter holdt tilbake den 11. august 1840.

Og den sjette engelen blåste i basunen, og jeg hørte en røst fra de fire hornene på gullalteret som er for Gud, som sa til den sjette engelen som hadde basunen: Løs de fire englene som er bundet ved den store elven Eufrat. Og de fire englene ble løst, de som var gjort rede til den time og dag og måned og det år, for å drepe tredjedelen av menneskene. Åpenbaringen 9:13–15.

Etter at islam i det tredje ve var blitt sluppet løs til å angripe den 11. september, innledet George W. Bush sin verdensomspennende krig mot terrorisme og la en begrensning på islam. Den første omtalen av Ismael, symbolet på islam, identifiserer at Ismaels etterkommere ville være mot hver mann, og hver mann ville være mot dem.

Og Herrens engel sa til henne: Se, du er med barn, og du skal føde en sønn, og du skal gi ham navnet Ismael; for Herren har hørt din trengsel. Og han skal være som et villesel blant mennesker; hans hånd skal være mot hver mann, og hver manns hånd mot ham; og han skal bo like overfor alle sine brødre. 1 Mosebok 16:11, 12.

Islam er den makten ved verdens ende som «enhver manns hånd» skal være vendt mot, og Islam skal være mot enhver mann, slik det i dag blir fullkomment oppfylt. Islams særlige gjerning som et symbol i profetien er å frembringe en verdenskrig. Dette emnet blir stadfestet ved fortellingen om Elia, døperen Johannes, og fremstilles som «folkeslagenes vrede» i Åpenbaringsboken.

«'Begynnelsen på den trengselstid' som her er omtalt, viser ikke til den tiden da plagene skal begynne å bli utøst, men til en kort periode like før de blir utøst, mens Kristus er i helligdommen. På den tiden, mens frelsesverket går mot sin avslutning, vil trengsel komme over jorden, og nasjonene vil være vrede, men holdt tilbake slik at de ikke hindrer den tredje engels verk. På den tiden vil 'sildigregnet', eller vederkvegelsen fra Herrens åsyn, komme for å gi kraft til den tredje engels høye rop og berede de hellige til å stå i den perioden da de sju siste plagene skal bli utøst.» Early Writings, 85.

I de «dager» da sildigregnet faller, oppretter Kristus sitt herlighetsrike slik det er framstilt i Daniels bok.

Og i disse kongers dager skal himmelens Gud opprette et rike som aldri i evighet skal bli ødelagt; og riket skal ikke bli overlatt til andre folk, men det skal knuse og gjøre ende på alle disse rikene, og selv skal det bestå til evig tid. Daniel 2:44.

I de «dager» da Kristus oppretter sitt herlighetsrike, stilles de som er Kristi «krone» av herlighet, i kontrast til drankerne som bærer stolthetens «krone». Habakkuks «syn», som skulle skrives ned og gjøres tydelig på «tavler», illustrerer på anskuelig vis det historiske vitnesbyrd om adventismens grunnleggende sannheter. I Habakkuks vitnesbyrd fremstilles Joels to klasser, enten av «stolthet» eller «herlighet», som en klasse som enten er — rettferdiggjort ved tro — eller som er — oppblåst

av stolthet. Vers fire i kapittel to henvender seg til de to klassene, og de svarer til den klassiske illustrasjonen av fariseeren og tolleren. Tolleren gikk hjem rettferdiggjort, og fariseerens «sjel» er «ikke oppriktig», for den er «opphøyd».

Se, hans sjel som oppblåser seg, er ikke oppriktig i ham; men den rettferdige skal leve ved sin tro. Habakkuk 2:4.

I det neste verset identifiserer Habakkuk den gruppen hvis hjerter er opphøyet i hovmod, som drukken, og knytter dermed Jesajas og Habakkuks drukne til «hovmod».

Ja, fordi han synder ved vin, er han en hovmodig mann, som ikke holder seg hjemme; han utvider sitt begjær som dødsriket, er som døden og kan ikke mettes; men han samler til seg alle folkeslag og samler til seg alle folk. Habakkuk 2:5.

Det er verdt å minne om at disse versene i Habakkuk ikke bare ble oppfylt i millerittisk historie, men at deres oppfyllelse var et alminnelig tema både hos Ellen White og de tidlige pionerene innen adventismen. De som ble rettferdiggjort ved den tro som er fremstilt i vers fire av den millerittiske historien, var de som holdt ut krisen ved den første skuffelsen, som markerte både ventetiden og ankomsten av den andre engels budskap som forkynte Babylons fall. Millerittene forstod innenfor denne prøvende historien at det tidligere paktsfolket, som historisk hadde vært protestanter, var blitt Babylons døtre. Disse protestantene var protestanter fremstilt ved menigheten i Sardes, som representerte et paktsfolk, for de hadde et «navn», et symbol både på karakter og paktsforhold, men de var døde.

Og skriv til engelen for menigheten i Sardes: Dette sier han som har Guds sju ånder og de sju stjerner: Jeg kjenner dine gjerninger, at du har navn av å leve, men er død. Åpenbaringen 3:1.

I prøvelsesprosessen i 1844, som begynte den 19. april og deretter endte den 22. oktober, ble de som ikke besto prøvelsen, opphøyet i stolthet; og dersom vi bare ville lese versene som følger etter vers fem, blir menneskelig stolthets karakter der eksemplifisert med en illustrasjon av pavelig arroganse og selvopphøyelse. Det ender i vers tjue, hvor det blir forkynt at Herren er i sitt hellige tempel; all jorden tie for Ham.

Men Herren er i sitt hellige tempel; all jorden tie for hans åsyn. Habakkuk 2:20.

Vers to i Habakkuk kapittel to identifiserer den første skuffelsen den 19. april 1844, og kapitlet avsluttes i vers tjue, som klart markerer 22. oktober 1844, da Herren kom brått til sitt tempel.

### **Fire komster den 22. oktober 1844 (linje på linje)**

«Kristi komme som vår øversteprest til det aller helligste for å rense helligdommen, slik det fremstilles i Daniel 8,14; Menneskesønnens komme til Den gamle av dager, slik det fremstilles i Daniel 7,13; og Herrens komme til sitt tempel, forutsagt av Malaki, er beskrivelser av den samme begivenhet; og dette fremstilles også ved brudgommens komme til bryllupet, slik Kristus beskriver det i lignelsen om de ti jomfruer i Matteus 25.» The Great Controversy, 426.

Vers tre og fire identifiserer de to klassene som blir frambrakt i prøvingsprosessen fra vers to til og med vers tjue, prøvingsprosessen fra 19. april 1844 til 22. oktober 1844. Vers fire til nitten henvender seg til pavemakten, med unntak av vers fjorten, som omhandler den historien som følger etter nedstigningen av engelen i Åpenbaringen kapittel atten ved 11. september.

For jorden skal bli fylt med kunnskapen om Herrens herlighet, slik vannene dekker havet.  
Habakkuk 2:14.

I prøveprosessen knyttet til den andre engel i den millerittiske historie ble to klasser av tilbedere utviklet og deretter åpenbart i krisen den 22. oktober 1844. De ugudeliges karakter i avsnittet er pavedømmets karakter, og i denne prøvetiden kom de trofaste millerittene til å forkynne, i samsvar med den andre engels budskap, at den protestantiske kirke var blitt Romas døtre gjennom sin forkastelse av det millerittiske budskap. Striden som utspilte seg mellom begynnelsen den 19. april og avslutningen den 22. oktober, er den hvor karakter enten fremtrer som en hovmodig drikker av Babylons vin, slik Belsasar var, eller som en som, lik Daniel foran Belsasar, ble rettfærdiggjort ved sin tro. Denne striden er der dramaet utspiller seg som vekker verden til de evige realiteter forbundet med den tredje engels budskap. Bakgrunnen for den berusede i motsetning til den rettfærdiggjorte er plassert innenfor sammenhengen av argumentet om hvordan verden opplyses om sakene: «For jorden skal bli fylt med kunnskap om Herrens herlighet, slik vannene dekker havet.» Denne opplysningen begynte ved 11. september.

Ved avslutningen av den historien som er fremstilt i Habakkuk kapittel to, kom Herren plutselig til sitt tempel den 22. oktober 1844. Dette gjorde Han til oppfyllelse av den profetien som Han framstilte som Palmoni i vers fjorten i Daniel åtte.

## Palmoni

På den tiende dag i den sjuende måneden i den bibelske kalender, som i 1844 falt på den tjuetoende dag i den tiende måned, ble Habakkuk 2:20 oppfylt, og det symbolske tallet «220» kan ses i «kapittel og vers», som angir en husholdningsmessig forandring i Kristi gjerning i den himmelske helligdom. Et profetisk kjennetegn ved de hundre og førtifire tusen er at de er dem som følger Lammet hvor det enn går. Å følge Kristus betyr å følge Ham i Hans Ord.

I sitt Ord representerer tallet «220» symbolsk foreningen av guddommelighet og menneskelighet, og selve det verk Kristus begynte på den dato, var verket med å forene sin guddommelighet med menneskeligheten. I 1844, på den tjueandre dagen i den tiende måned, eller symbolsk tjue-to ganger ti som er lik «220» ( $22 \times 10 = 220$ ), eller man kunne si, på selve den dato som symbolsk svarer til «220», ble Habakkuk «2:20» oppfylt idet Kristus gikk fra det hellige til Det Aller Helligste for å begynne den undersøkende dom.

Palmoni, det underfulle tall, står innenfor det «spørsmål og svar» som er den sentrale søyle i adventismen, og de fleste adventister er fullstendig uvitende om denne sannheten.

«Det skriftsted som fremfor alle andre både hadde vært grunnvollen og den bærende hovedsøyle i adventtroen, var erklæringen: «Inntil to tusen tre hundre kvelder og morgener er omme; så skal helligdommen komme til sin rett igjen.» [Daniel 8:14.]» The Great Controversy,

Daniel kapittel åtte, vers tretten og fjorten, fremstiller et spørsmål i vers tretten som etterfølges av et svar i vers fjorten. Det hebraiske ordet Palmoni er oversatt med «den hellige» i vers tretten, og dette særlige navnet på Kristus betyr den Underfulle Tallmester eller Hemmelighetenes Tellemester.

Når Ellen White fastslår at vers fjorten er adventismens sentrale søyle og grunnvoll, legger hun den guddommelige betoningen på spørsmålet og svaret i disse to versene, noe som krever at Kristus som den Underfulle Teller må være det primære referansepunktet. Søster White understreket gjentatte ganger hvor viktig det er å betrakte Kristus som den sentrale sannhet i ethvert skriftavsnitt, og i vers tretten og fjorten er det en direkte åpenbaring av Kristus—«en viss hellig»—som er Palmoni.

Da adventismen forkastet «de sju tider» i Tredje Mosebok tjuseks i 1863, lukket de sine øyne for Palmoni, for den profetiske strukturen i spørsmålet og svaret er basert på forholdet mellom Moses' «sju tider» og Daniels «to tusen tre hundre dager». Moses' «sju tider», eller to tusen fem hundre og tjue år, og Daniels «to tusen tre hundre kvelder og morgener», eller to tusen tre hundre år, har et profetisk forhold som er fastslått ved tid, som er representert ved tall, og den Underfulle Tellemester står midt i sentrum av spørsmålet og svaret, som er adventismens sentrale søyle. De som kan ha lest Josefus' skrifter, vil kanskje huske hans logiske argumenter som identifiserer to særlige ting skapt av Gud. Den ene var det hebraiske språk, og den andre var målbar tid, som igjen forutsetter matematikk.

Vers tretten spør: «Hvor lenge?» Verset spør ikke «når», det spør «hvor lenge?» Om spørsmålet gjelder varighet (hvor lenge?) eller om spørsmålet gjelder et tidspunkt (når?), er avgjørende for å forstå det rett. Svaret på spørsmålet i vers fjorten angir enten et tidspunkt, eller et tidsrom, og muligens begge deler; men hva enn svaret måtte være, må det settes innenfor konteksten av spørsmålet i vers tretten. For rett å dele Ordet, eller, med andre ord, for rett å forstå svaret i vers fjorten, kreves en riktig forståelse av spørsmålets kontekst. Er det «når» eller «da»?

Efraims drankne lærer i vage vendinger at vers fjorten angir et tidspunkt, som de identifiserer som 22. oktober 1844, og når de gjør det, kan det meget vel hende at de viser til det avsnittet vi nettopp siterte fra The Great Controversy, men Guds Ord forandrer seg aldri, og det svikter aldri. Spørsmålet om «hvor lenge» angir en varighet, ikke et tidspunkt. 22. oktober 1844 innledet perioden med undersøkelsesdommen, og sannhetene knyttet til dette verket representerer det evige evangelium og er langt viktigere enn ganske enkelt datoen da det begynte.

Den hebraiske grammatikken er klar, og den samme betydningen ble oversatt i King James Version. Ikke bare plasserer grammatikken tydelig spørsmålet i varighetens sammenheng, men spørsmålet «hvor lenge» er også et symbol i bibelsk profeti. Det kan påvises på grunnlag av flere vitner at spørsmålet «hvor lenge» som symbol representerer historien fra 11. september og frem til søndagsloven. Vi vil først betrakte symbolet «hvor lenge» før vi vender tilbake til Palmoni og Joel.

## Hvor lenge? Jesaja seks

I Jesaja kapittel seks vers tre erklærer englene at hele jorden er full av Guds herlighet.

Og den ene ropte til den andre og sa: Hellig, hellig, hellig er Herren, herskarenes Gud; hele jorden er full av hans herlighet. Jesaja 6:3.

Søster White knytter engelens nedstigning i Åpenbaringen atten til englene i vers tre.

«Når de [englene] ser fremtiden, da hele jorden skal bli fylt med Hans herlighet, gjenlyder den triumferende lovsangen fra den ene til den andre i melodisk sang: 'Hellig, hellig, hellig, er Herren, herskarenes Gud.'» Review and Herald, 22. desember 1896.

Jesaja befinner seg ved 9/11, og han spør «hvor lenge» han må frembære budskapet om 9/11 for et laodikeisk folk som ikke ønsker å se eller høre. Han får vite at han må holde ut inntil byene er lagt øde, og ødeleggelsen av byene, som begynner ved søndagsloven når nasjonal frafall etterfølges av nasjonal undergang.

Da sa jeg: Herre, hvor lenge? Og han svarte: Inntil byene ligger øde uten innbyggere, og husene uten mennesker, og landet er fullstendig lagt øde, og Herren har ført menneskene langt bort, og det er stor forlatthet midt i landet. Men ennå skal en tidel være igjen i det, og den skal vende tilbake og bli fortært; som en terebinte og som en eik, hvis rotstokk er i dem når de feller sine blader, slik skal den hellige ætt være dets rotstokk. Jesaja 6:11–13.

Ved 9/11, da jorden ble opplyst av Guds herlighet, blir Jesaja salvet til å frembære budskapet om sildigregnet, og han spør: «Hvor lenge» må han frembære budskapet om 9/11 for mennesker hvis hjerter er fete? Svaret er: «Inntil» søndagsloven, da det skal være «et stort frafall midt i landet». Det «store frafallet» fullbyrdes av laodikeisk adventisme, som Jesaja i kapittel tjue-to fremstiller som Sjebna.

Se, Herren skal føre deg bort i et mektig fangenskap og visselig dekke deg til. Han skal visselig med voldsom kraft vende og kaste deg som en ball inn i et vidstrakt land; der skal du dø, og der skal din herlighets vogner bli til skam for din herres hus. Og jeg vil drive deg bort fra din stilling, og fra ditt embete skal han støte deg ned. Jesaja 22:17–19.

Laodikeisk adventisme forlater sannheten ved søndagsloven og blir der «omstyrtet», slik det er fremstilt i Daniel kapittel elleve, vers førtien.

Han skal også trenge inn i det herlige landet, og mange land skal bli styrtet; men disse skal slippe unna hans hånd: Edom og Moab og de fremste av Ammons barn. Daniel 11:41.

Når Jesaja spør «hvor lenge», får han beskjed om å fremholde budskapet for adventismen helt frem til søndagsloven, da de «mange» i Daniel elleve, vers førtien, skal bli «omstøtt», idet de forlater sabbaten og Gud. Da skal de bli utspydd av Herrens munn, slik det fremstilles i Åpenbaringsboken, der alle Bibelens bøker møtes og ender, og hvor Jesaja tjueto, med Sjebna som blir «voldsomt» kastet «som en ball inn i et vidstrakt land», går i oppfyllelse idet de blir «ført» «langt bort».

I den tidsperioden skal levningen, framstilt som en «tiendedel» (som er en tiende), «vende om»; og disse sammenlignes i avsnittet med trær som har «substans» igjen når bladene faller av. «Blader» representerer bekjennelse i profetisk symbolikk. Når adventismen kommer til søndagsloven og

godtar ukens første dag i stedet for Guds sabbat, vil de kaste av seg sine blader av «bekjennelse» og ikke lenger gjøre krav på å opprettholde Guds sabbat på den sjuende dag.

Forbannelsen over fikentreet var en handlet lignelse. Dette ufruktbare treet, som i selve Kristi påsyn pranget med sitt pretensiøse løvverk, var et symbol på den jødiske nasjon. Frelseren ønsket å gjøre klart for sine disipler årsaken til og vissheten om Israels undergang. Til dette formål utrustet Han treet med moralske egenskaper og gjorde det til en utlegger av guddommelig sannhet. Jødene stod fram som atskilt fra alle andre nasjoner og bekjente troskap mot Gud. De var blitt særlig begunstiget av Ham, og de gjorde krav på rettferdighet fremfor hvert annet folk. Men de var blitt fordervet av kjærligheten til verden og begjæret etter vinning. De skrøt av sin kunnskap, men de var uvitende om Guds krav og fulle av hykleri. Lik det ufruktbare treet bredte de sine pretensiøse grener høyt i været, frodige i sitt ytre og vakre for øyet, men de bar «ikke annet enn blader». Den jødiske religion, med sitt storslåtte tempel, sine hellige altene, sine mitrakledde prester og sine imponerende seremonier, var i sannhet skjønn i det ytre, men ydmykhet, kjærlighet og velgjørenhet manglet.

«Alle trærne i fikenlunden var uten frukt; men de bladløse trærne vakte ingen forventning og forårsaket ingen skuffelse. Ved disse trærne ble hedningene fremstilt. De var like blottet for gudsfrykt som jødene; men de hadde ikke bekjent å tjene Gud. De fremsatte ingen skrytende påstander om godhet. De var blinde for Guds gjerninger og veier. For dem var fikentiden ennå ikke kommet. De ventet fremdeles på en dag som ville bringe dem lys og håp. Jødene, som hadde mottatt større velsignelser fra Gud, ble holdt ansvarlige for sitt misbruk av disse gavene. De privilegier som de skrøt av, økte bare deres skyld.» The Desire of Ages, 582, 583.

Ved søndagsloven er den laodikeiske adventismens bekjennelse av å være Guds paktsfolk borte, idet de tar imot dødspaktens merke og forkaster livspaktens segl. Da kaster de av seg sine bekjennelsens blader, og det som føres fram for synet, er en levning representert ved Jesaja, som ved 9/11 «vendte tilbake» til de gamle stier, deretter ble ydmyket til støvet da de (Jesaja) innså hans fordervede erfaring, og siden ble rensset med en glo fra alteret. Søster White opplyser oss om at gløden fra alteret representerer renselse, men renselse er ganske enkelt det som blir fullbyrdet ved at gløden berører Jesajas lepper.

«Den glødende kullen er et symbol på renselse. Dersom den berører leppene, vil intet urent ord falle fra dem. Den glødende kullen symboliserer også kraften i Herrens tjeneres anstrengelser.» Review and Herald, 16. oktober 1888.

«Kullet» fra alteret som kastes til jorden i de siste dager, er de kull som kastes til jorden når det sjuende og siste segl åpnes i de fem første versene i Åpenbaringen kapittel åtte. Jesaja, og derfor de hundre og førtifire tusen, blir rensset ved at kullet berører deres lepper, men «kullet» er et budskap. Det berører deres lepper når de tar boken ut av engelens hånd og eter.

Hellige dem i din sannhet; ditt ord er sannhet. Joh 17,17.

De som «vender tilbake» og blir levningen (resten), fremstilles som eike- og teletre, og likesom Kristus hadde «utstyrt treet med moralske egenskaper og gjort det til utlegger av guddommelig sannhet», har trærne hos Jesaja den «moraliske egenskap» i seg, slik den er fremstilt ved

«substansen». Substansen forblir i trærne, selv når de som bare var bekjennelsens løv, blir kastet av. Den «hellige ætt» er «substansen», og Kristus er profetiens «hellige ætt». Disse trærne, som fremstilles som levningen, og ved Jesaja selv i kapittel seks, representerer mennesker og derfor menneskeligheten, og den hellige ætt representerer guddommeligheten. Slik identifiserer Jesaja seks renselsen av adventismen fra 11. september og frem til søndagsloven, og de detaljer som Jesaja tilfører denne profetiske historien, er alle fremstilt ved hans spørsmål: «Hvor lenge?» For Jesaja var svaret på «hvor lenge?» fra 11. september og frem til søndagsloven.

## Hvor lenge? 1840–1844

11. august 1840 var et forbilde på 11. september, og gjennom den profetiske historien fra 11. august 1840 til 22. oktober 1844 fant striden på Karmelfjellet mellom Elia og Jesabels profeter sted. Til sist ble Ba'al's profeter påvist å være falske profeter og henrettet av Elia, men helt i begynnelsen av konfrontasjonen stilte Elia spørsmålet: «Hvor lenge vil dere halte til begge sider?»

Og Elia trådte fram for hele folket og sa: Hvor lenge vil dere halte til begge sider? Hvis Herren er Gud, så følg ham; men hvis Ba'al er det, så følg ham. Og folket svarte ham ikke et ord. Da sa Elia til folket: Jeg, ja jeg alene, er tilbake som profet for Herren; men Ba'al's profeter er fire hundre og femti menn. 1 Kongebok 18:21, 22.

Elia står ved 11. august 1840 og spør den generasjonen om det millerittiske budskapet er sant eller om det er falskt. Det er enda et budskap til Laodikea, slik Jesaja 6 også var.

«Tusener ble ledet til å ta imot den sannhet som ble forkynt av William Miller, og Guds tjenere ble oppreist i Elias' ånd og kraft for å forkynne budskapet. Likesom Johannes, Jesu forløper, følte de som forkynte dette alvorlige budskap, seg tvunget til å legge øksen ved roten av treet og kalle mennesker til å bære frukter som sømmer seg for omvendelse. Deres vitnesbyrd var egnet til å vekke og mektig påvirke menighetene og å åpenbare deres sanne karakter. Og da den alvorlige advarselen om å flykte fra den kommende vrede lød, tok mange av dem som var knyttet til menighetene, imot det helbredende budskap; de så sine frafall, og med bitre angerens tårer og dyp sjeleangst ydmyket de seg for Gud. Og da Guds Ånd hvilte over dem, hjalp de til med å la ropet lyde: 'Frykt Gud og gi Ham ære; for timen for Hans dom er kommet.'» Early Writings, 233.

I prøvelshistorien fra 1840 til 1844 ble de protestantene som forkastet Elias' budskap, Romas døtre og overgav protestantismens kappe til millerittisk adventisme. Med Jesaja og Elia har vi to vitner som bevitner det faktum at spørsmålet «hvor lenge» er et symbol på den historien som begynner ved 11. september og ender ved søndagsloven. I den millerittiske historien svarer 11. august 1840 til 11. september, og 22. oktober 1844 svarer til søndagsloven. Da ild kom ned fra himmelen og fortærte Elias' offer, ble de tolv steinene alle opplyst sammen med offeret og merket således de hundre og førtifire tusen som et banner, fremstilt som opplyste steiner. De falske profetene ble deretter drept av Elia, likesom De forente stater, den falske profet, blir drept som det sjette riket ved søndagsloven.

Jesaja seks fremhever en prøvelse, renselse og lutringsprosess blant Guds folk fra 11. september til søndagsloven. Elia henvender seg til Guds folks laodikeiske holdning, men fremlegger også bevis

for forskjellen mellom en sann og en falsk profet, og dermed også mellom et sant og et falskt budskap. Fra 11. august 1840 og frem til 22. oktober 1844 ble det derfor ført en profetisk prøve over protestantene i Sardes-perioden, og likesom ilden på Karmel-fjellet frembrakte en deling i to klasser, ble to klasser åpenbart i 1844. Den ene klassen i prøvelsesprosessen var det som snart skulle bli det «tidligere» paktsfolket, og den andre klassen var millerittisk adventisme, som Gud skulle inngå pakt med den 22. oktober 1844. Perioden med prøvelse og adskillelse er vingårdens historie, ettersom millerittisk adventisme ble vist å være den sanne profeten på samme tidspunkt som sardisk protestantisme begynte å oppfylle sin rolle som frafallen protestantisme. Likesom Ba'als profeter ble avslørt som falske, slik ble også det tidligere paktsfolket avslørt og deretter identifisert av millerittene som en datter av Roma. Beretningen om Karmel-fjellet, og også oppfyllelsen av denne historien på millerittenes tid, gir et annet vitne til Jesaja seks om at spørsmålet «hvor lenge» er et symbol på tidsperioden fra 11. september til søndagsloven.

«Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud,» ber profeten, «la det bli kjent på denne dag at du er Gud i Israel, og at jeg er din tjener, og at jeg har gjort alle disse ting etter ditt ord. Svar meg, Herre, svar meg, for at dette folk må vite at du er Herren Gud, og at du har vendt deres hjerte tilbake igjen.»

«En stillhet, trykkende i sitt alvor, hviler over alle. Ba'als prestene skjelver av redsel. Bevisste på sin skyld venter de på en rask gjengjeldelse. »

«Knap er Elias' bønn avsluttet før ildflammer, lik strålende lynglimt, farer ned fra himmelen over det oppreiste alteret, fortærer offeret, slikker opp vannet i grøften og fortærer til og med alterets steiner. Flammenes glans opplyser fjellet og blander mengdens øyne. I dalene nedenfor, hvor mange med engstelig spenning følger bevegelsene til dem som er der oppe, ses ildens nedfall tydelig, og alle forundres over synet. Det ligner ildstøtten som ved Rødehavet skilte Israels barn fra egypternes hær.»

«Folket på fjellet kaster seg ned i ærefrykt for den usynlige Gud. De våger ikke å fortsette å se på den ild som er sendt fra himmelen. De frykter at de selv skal bli fortært; og, overbevist om sin plikt til å anerkjenne Elias Gud som sine fedres Gud, ham de skylder troskap, roper de alle ut som med én røst: «Herren, han er Gud; Herren, han er Gud.» Med forbløffende tydelighet lyder ropet over fjellet og gir gjenlyd på sletten nedenfor. Endelig er Israel vekket, befridd fra bedrag, angrende. Endelig ser folket hvor dypt de har vanæret Gud. Ba'alsdyrkelsens karakter, i kontrast til den fornuftige gudstjeneste som den sanne Gud krever, trer fullt og helt fram. Folket erkjenner Guds rettferdighet og miskunn i å holde tilbake duggen og regnet inntil de er blitt ført til å bekjenne hans navn. De er nå rede til å innrømme at Elias Gud står over enhver avgud.» Prophets and Kings, 153.

## Hvor lenge? Moses

Den første gangen det symbolske spørsmålet «hvor lenge» reises i det profetiske Ordet, er ved den åttende plage over egypterne på Moses' tid. Den åttende plage er «gresshopper» (et symbol på islam), som føres inn av en «østenvind» (et symbol på islam).

Og Moses og Aron kom inn til farao og sa til ham: Så sier Herren, hebreernes Gud: Hvor lenge vil du nekte å ydmyke deg for mitt åsyn? La mitt folk fare, så de kan tjene meg. Men dersom du nekter å la mitt folk fare, se, i morgen vil jeg føre gresshopper inn over ditt landemerke. Og de skal dekke jordens overflate, så ingen skal kunne se jorden. De skal ete resten av det som er sluppet unna, det som er blitt igjen hos dere etter haglet, og de skal ete hvert tre som vokser for dere ute på marken. Og de skal fylle dine hus og husene til alle dine tjenere og husene til alle egypterne, slik verken dine fedre eller dine fedres fedre har sett, fra den dag de var på jorden og inntil denne dag. Så vendte han seg bort og gikk ut fra farao.

Og Faraos tjenere sa til ham: Hvor lenge skal denne mannen være en snare for oss? La mennene fare, så de kan tjene Herren sin Gud. Skjønner du ennå ikke at Egypt er ødelagt?

Og Moses og Aron ble ført tilbake til Farao, og han sa til dem: Gå, tjen Herren deres Gud; men hvem er det som skal dra?

Og Moses sa: Vi vil dra av sted med våre unge og med våre gamle, med våre sønner og med våre døtre; med vårt småfe og med vårt storfe vil vi dra, for vi må holde høytid for Herren.

Og han sa til dem: Måtte Herren være med dere, slik som jeg vil la dere og deres småbarn dra! Se til det; for ondt har dere for øye. Slik skal det ikke være. Gå nå, dere som er menn, og tjen Herren; for det var dette dere begjærte. Og de ble drevet bort fra faraos åsyn.

Og Herren sa til Moses: Rekk ut din hånd over Egypts land, så gresshoppene kan komme opp over Egypts land og ete alle vekster i landet, alt det som haglet har latt være tilbake. Og Moses rakte sin stav ut over Egypts land, og Herren lot en østavind komme over landet hele den dagen og hele den natten; og da det ble morgen, førte østavinden gresshoppene med seg. Og gresshoppene kom opp over hele Egypts land og slo seg ned innenfor hele Egypts område; meget svære var de. Verken før dem hadde det vært slike gresshopper som de, eller etter dem skal det komme slike. For de dekket overflaten av hele landet, så landet ble formørket; og de åt alle vekster i landet og all frukten på trærne som haglet hadde latt være tilbake. Og det ble ikke noe grønt tilbake på trærne eller blant markens vekster i hele Egypts land.

Da kalte farao i all hast på Moses og Aron, og han sa: Jeg har syndet mot Herren deres Gud og mot dere. Tilgi meg derfor, ber jeg deg, min synd bare denne ene gang, og be Herren deres Gud om at han bare denne gangen må ta denne død bort fra meg. Så gikk han bort fra farao og bad Herren. Og Herren lot en meget sterk vestenvind blåse, som tok gresshoppene bort og kastet dem i Rødehavet; ikke én gresshoppe ble tilbake i hele Egypts land. 2 Mosebok 10:3–19.

Først spør «hebreernes Herre Gud»: «Hvor lenge vil du nekte å ydmyke deg for mitt åsyn?» og deretter spurte Faraos tjenere igjen Farao: «Hvor lenge skal denne mannen være en snare for oss?» Spørsmålet stilles under den åttende plage, som samsvarer med 9/11 av flere grunner. Den tiende plage er drapet på de førstefødte, som samsvarer med korset og etterfølges av skuffelsen ved Rødehavet, som inspirasjonen knytter til disiplenes skuffelse ved korset, hvilket samsvarer med millerittenes store skuffelse i 1844. Disse tre vitnene samsvarer alle med søndagsloven. Den tiende plage er søndagsloven, og to plager tidligere førte den åttende plage «gresshoppene» inn på en «østavind». «Gresshoppene» fylte hele jorden, likesom islam ryster hele verden i dag idet det har

spredt sitt mørke gjennom tvungen innvandring. «Ørkengresshoppens» latinske navn er «locusta migratoria», hvilket representerer islams spredning gjennom innvandring, som i naturens verden er forbilledlig fremstilt som migrasjon.

Den niende plagen var et mørke som kunne føles.

Og Herren sa til Moses: Rekk ut din hånd mot himmelen, så det blir mørke over landet Egypt, ja et mørke som kan føles. Og Moses rakte ut sin hånd mot himmelen; og det ble et tykt mørke over hele landet Egypt i tre dager. De så ikke hverandre, og ingen reiste seg fra sin plass på tre dager; men alle Israels barn hadde lys i sine boliger. 2 Mosebok 10:21–23.

I symbolikken i «hvor lenge», framstilt ved Karmel-fjellet og Elia, åpenbares et skille når ilden faller ned fra himmelen. Elias Gud gjorde det Ba'al ikke kan gjøre. I millerittisk historie ble skillet gjort mellom falt sardisk protestantisme og millerittisk adventisme. Hos Moses var skillet mørke eller lys. Det var lys i de hebraiske hjem. Jesaja opplyser oss videre om at de som ikke har noe lys i Moses' linje, som også er dem som ble ødelagt av Elia, og dem som mister protestantismens kappe i den millerittiske tidsperioden, er et «folk» som «hører» «virkelig, men forstår ikke; og ser» «virkelig, men skjønner ikke». Deretter blir det avsagt en kunngjøring om dette folket som lyder: «Gjør hjertet til dette folk fett, og gjør deres ører tunge, og lukk deres øyne; for at de ikke skal se med sine øyne, og høre med sine ører, og forstå med sitt hjerte, og omvende seg, og bli helbredet.»

Villig til å gjøre arbeidet, men overveldet av oppdraget med å forkynne for dem som ikke vil høre, «sa» Jesaja da: «Herre, hvor lenge?»

De siste tre av Egypts ti plager vitner om de tre trinnene fra 11. september fram til søndagsloven. Den 11. august 1840 ble den første engels budskap utrustet med kraft, og den 19. april 1844 kom den andre engel og ble utrustet med kraft ved leirmøtet i Exeter 12.–17. august, og den tredje engel kom den 22. oktober 1844. Den tredje engel svarer til søndagsloven, og identifiserer derfor en tretrinnsprosess, for man kan ikke ha en tredje uten en første og en annen.

«Det første og det andre budskapet ble gitt i 1843 og 1844, og vi står nå under forkynnelsen av det tredje; men alle tre budskapene skal fremdeles forkynnes. Det er nå like nødvendig som noen gang tidligere at de blir gjentatt for dem som søker sannheten. Med penn og røst skal vi la forkynnelsen lyde, idet vi viser deres rekkefølge og anvendelsen av de profetiene som fører oss frem til den tredje engels budskap. Det kan ikke være noe tredje uten det første og det andre. Disse budskapene skal vi gi til verden i publikasjoner og i taler, idet vi i den profetiske historiens linje viser de ting som har vært, og de ting som skal komme.» Selected Messages, bok 2, 104, 105.

Den tiende landeplagen over Egypt er ved inspirasjon blitt satt i sammenheng med korset og den etterfølgende skuffelsen som er knyttet til det. Den tiende plagen er derfor det tredje budskap, som av profetisk nødvendighet må være forutgått av et første og et andre budskap. Ved 11. september spurte Herren Farao: «Hvor lenge», og umiddelbart deretter spurte også Faraos tjenere: «Hvor lenge». Etter at Moses hadde overbrakt Guds spørsmål, «Hvor lenge», til Farao, og like før tjenerne gjentar Moses' spørsmål til Farao, markerer Moses et vendepunkt slik: «så vendte han seg og gikk ut fra Farao.» 2 Mosebok 10:6.

11. september var et profetisk vendepunkt, som ble forbilledliggjort da Moses lot gresshoppeplagen komme med østavinden.

«Det finnes perioder som er vendepunkter i nasjoners og i kirkens historie. I Guds forsyn blir lyset for den tiden gitt når disse ulike krisene inntreffer.» Bible Echo, 26. august 1895.

Den neste plagen frembrakte mørke eller lys, alt etter hvilken klasse man tilhørte. 11. september var et «vendepunkt i nasjonenes og kirkens historie». På det tidspunkt ble Guds folk kalt til å vende tilbake og vandre på de gamle stier, men de nektet å vandre på dem og aktet ikke på basunens lyd. En adskillelse mellom mørke og lys ble fullbyrdet etter Elia, og Moses spurte: «Hvor lenge?» Hun sier videre i avsnittet:

«Det finnes perioder som utgjør vendepunkter i nasjoners og i kirkens historie. I Guds forsyn blir, når disse ulike krisene inntreffer, lyset for den tiden gitt. Hvis det blir mottatt, følger åndelig framgang; hvis det blir forkastet, følger åndelig tilbakegang og skipbrudd.» Bible Echo, 26. august 1895.

Vi vil fortsette emnet «hvor lenge» i den neste artikkelen.

«I mai 1842 ble det sammenkalt en generalkonferanse i Boston, Massachusetts. Ved åpningen av dette møtet la brødrene Charles Fitch og Apollos Hale fra Haverhill fram de billedlige profetiene hos Daniel og Johannes, som de hadde malt på lerret, med de profetiske tallene, og viste deres oppfyllelse. Da bror Fitch forklarte ut fra sitt kart for konferansen, sa han at mens han gransket disse profetiene, hadde han tenkt at dersom han kunne få utarbeidet noe av den art som her ble framstilt, ville det forenkle emnet og gjøre det lettere for ham å legge det fram for en forsamling. Her var mer lys på vår sti. Disse brødrene hadde gjort det Herren hadde vist Habakkuk i hans syn 2 468 år tidligere, idet han sa: «Skriv synet og gjør det tydelig på tavler, så den kan løpe av sted som leser det. For synet venter ennå på den fastsatte tid.» Habakkuk 2:2.»

«Etter en del drøftelse om emnet ble det vedtatt enstemmig å få tre hundre som lignet dette litografert, noe som snart ble gjennomført. De ble kalt «'43-diagrammene». Dette var en svært viktig konferanse.» The Autobiography of Joseph Bates, 263.

«Jeg har sett at 1843-diagrammet ble ledet av Herrens hånd, og at det ikke skulle forandres; at tallene var slik Han ville ha dem; at Hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, slik at ingen kunne se den, før Hans hånd ble trukket bort.» Early Writings, 74.

«Det var det samstemte vitnesbyrd fra foredragsholdere og tidsskrifter innen den annen advent, mens de sto på «den opprinnelige tro», at utgivelsen av tavlen var en oppfyllelse av Habakkuk 2,2.3. Dersom tavlen var et emne for profeti (og de som benekter det, forlater den opprinnelige tro), da følger det at 457 f.Kr. var året som de 2300 dagene skulle regnes fra. Det var nødvendig at 1843 skulle være den første offentliggjorte tiden, for at «synet» skulle «dryge», eller at det skulle være en ventetid, hvor jomfruflokken skulle slumre og sove når det gjaldt det store tidsemnet, like før de skulle vekkes av midnattsropet.» Second Advent Review and Sabbath Herald, bind I, nummer 2, James White.